

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VED FESTEN DEN 14de NOVEMBER 1849

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871937920/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Og Freia selv, i kiækt Forsøg,
Ham laante Altret til en Spøg;
Og — var man dadlelysten —
Hos hende fandt han Trøsten!

Og her — den Kirkegaard saa nær,
Som altfor snart du søgte, —
Sophia! hele Kredsen kiær,
Du spøgtel
Og som en Musa, varmt og blidt,
Begeistred du din Broder tidt.
Her hørte Venner mange,
Hans Ungdoms første Sange.

Du kiære Gang! du saae mig fro,
Og dybt af Sorg bevæget,
Men — om jeg græd og om jeg loe,
Du kvæged;
Saa kvæg endnu mig mangen Vaar
Med sølvgraa, som med sorte Haar!
Og bring paa grønne Blade
Min Sang til din Dryade!

VED FESTEN DEN 14de NOVEMBER 1849.

Naar Ydun rækker Ungersvenden Frugt
Af gyldne Skaal, la'er han ei Harpen hænge;
Om Livets Foraarspoesie da smukt,
Om kiælen Elskov toner Harpens Strænge.
Og straalet Solen over Mark og Vænge,
Og smiler Maanen giennem dunkle Skov,
Da siunger han Naturens Priis og Lov
Begeistret, og betænker sig ei længe.

Og i det unge, virkelige Liv
Besøger ham en alderstegen Gubbe;
Men ikke svag, som Øieblikkets Siv,
Thi friske Skud gaaer fra den gamle Stubbe;
Ja, Spirer selv til Fremtids Roser knuppe;
Thi det er Hedenold, den stærke Mand,
Der aldrig døer, der aldrig blegne kan.

Og naar Han lærer Skialden Sangen ret,
Med skarpe Blik i de forsvundne Dage,
Da voxer Modet, og det bli'er ham let
Med Harpeklang at standse matte Klage.
Thi Tiden iler ikke som en Drage,
Med hæsligt Vingeslag, til Livets Skræk;
Men den forfrisker Viisdom, som en Bæk,
Hvis bedste Bølger vende kan tilbage.

Og let da maner Skialden Helten frem,
Som ei er død, som kun i Høien sover,
Og drømmer om: igjen til vante Hiem
At seile karsk paa Phantasiens Vover.
Den samme Himmel end sig hvælver over
Det gamle Danmark! Sol har samme Glands,
Og Skovens Eeg endnu den samme Krands;
Thor tordner end i mægtige Kartover.

Og blomstrer Nutid, — let besynges kan
Af Skialden da den Ædle, Vise, Stærke,
Der hædret har det elskte Fædreland,
Og tiener Evigheden til et Mærke.
Og som i Marken quiddrer muntre Lærke,
Sig svinger Sangeren til fremmed Egn;
Thi Digterhaugen kiender intet Hegn,